

האיסלאם

בהקשר המקראי

האם ידעת...?

לא מוחמד,
אלא

אברהם/
איברהים

הוא הדמות
הראשית באיסלאם

תוכן העניינים

הקדמה.....	3
חלק א' - עובדות מעניינות על העולם האסלאמי	4
האסלאם באמת שואף לשליטה עולמית ויש לו מטרה לכבוש גם את העולם המערב.....	4
האיסלאם טוען שהוא הגילוי האחרון ולכן ה"נכון" של אלוהים לאנושות - לכן הוא ה"הותם" של כל הדתות.....	7
הקהילה הדתית האסלאמית הייתה "תיאוקרטיה" מלכתחילה; אינדיבידואליזם וחשיבה דמוקרטית זרות לה.....	9
בארבעת העשורים האחרונים נראתה חזרה חסרת תקדים לשורשים וליסודות האמונה באסלאם, שהגיעה לכל פינות האוכלוסייה האסלאמית.....	11
האסלאם עלול להיות במלחמה עם כל המדינות הלא-אסלאמיות.....	14
הג'יהאד כאמצעי דתי הוא דרישת הלגיטימציה לקידום מטרותיו והרחבתו הטריטוריאלית.....	17

האיסלאם בהקשר מקראי

20חלק ב' - חיבור האיסלאם לתנ"ך
20 אברהם - א ב ר א ה י ס , לא מוחמד , הוא הדמות המרכזית באסלאם
21הסיפור המקראי על אברהם
23הנקודה המרכזית באסלאם היא כניעה, כניעה מוחלטת של עצמו לרצון אלה
27 רק על ידי התמודדות עם הטקסים האישיים המבוצעים במהלך העלייה לרגל במכה ניתן להבין את חשיבותו של אברהם לאסלאם
27חמשת עמודי התווך של האיסלאם
28ח'דאג' (Chadj) = העלייה לרגל למכה
31קידושין - איכלאל ואיכרם
33ה"טוואף" וה"כעבה
36טקס ה"סאי" ומעיין זמזם
41במינה - נבנית עיר האוהלים הגדולה בעולם
45היום על הר ערפאת
49מוסדליפה ו-3 ג'מאראט (עמודים) עם סקילה סמלית של השטן
54הנרטיב הקוראני של קורבן אברהם (ישמעאל)
55חג הקורבן - 'אי'הד אל-אדחה'
64את 'ימי טשריק' והחזרה על סקילת השטן
68סיכום ומשמעות

הקדמה

ישנם ספרים רבים המכסים את ההיסטוריה האסלאמית בפירוט ועם עובדות היסטוריות מדויקות, וישנם הרחבות רבים המסבירים כיצד מוסלמי חי את אמונתו.

אבל במאמר זה הייתי רוצה לנסות למקם את האסלאם בהקשר מקראי. אני מקווה לתרום להבנה טובה יותר של אירועים גלובליים נוכחיים ועתידיים.

יצירה זו מורכבת משני חלקים, החלק הראשון מציג עובדות כלליות על האסלאם והחלק השני מראה קשר מקראי לאמונה האסלאמית.

חלק א' - עובדות מעניינות על העולם האסלאמי

האסלאם באמת שואף לשליטה עולמית
ויש לו מטרה לכבוש גם את העולם המערב

כשהתחלתי ללמוד לעומק את האמונה האסלאמית ותולדותיה לפני כ-35 שנה, שמתי לב שאזורים כמו טורקיה המודרנית וצפון אפריקה, שהיו פעם ערש הקהילות הנוצריות, הוכרעו על ידי האסלאם לפני מאות שנים, וכתוצאה מכך, למעט חריגים בודדים, לא נותרו שם נוצרים (או רק מעטים). גם עבודת המיסיונריות הנוצרית במדינות אלו כמעט ואינה מוצלחת, ככל שהיא אפילו מותרת ואפשרית. במקום זאת, האסלאם מצליח לחדור עוד ועוד לעולם הנוצרי המערבי.

האיסלאם היא הדת **הצומחת ביותר**, עם למעלה מ-1.7 מיליארד בני אדם ברחבי העולם עוקבים כעת. המטרה המוצהרת של האיסלאם היא לכבוש את העולם כולו על אמונתו ¹, שאותה הוא שואף להשיג באמצעות עודף לידות, תעמולה חכמה, ואחרון חביב, לוחמה וכוח מזוין.

במדינות רבות במערב אירופה, כמו גרמניה, בריטניה, צרפת והולנד, האסלאם כבר גדל לקהילה הדתית השנייה בגודלה. ההערכה היא (לפי מקורות שונים) כי בארצות הברית חיים כיום בין 5 ל-7 מיליון

¹ "סורה 40: 8: "היילחם בהם עד שיגמרו כל הפיתוי ודת אללה תהפוך לאוניברסלית."

האיסלאם בהקשר מקראי

מוסלמים, עם כ-1,200 מסגדים, ש-90% מהם נוסדו בשלושת העשורים האחרונים. באמריקה ובדרום אפריקה, האסלאם צובר חסידים חדשים בעיקר בקרב האוכלוסייה השחורה.

ישנם יותר מ-3,000 מסגדים ברחבי הארץ בגרמניה. מדובר במקומות פולחן אסלאמיים הרבה יותר מאשר היו בתי כנסת על אדמת גרמניה ב-1933 (אם כי עם אוכלוסייה מוסלמית גדולה יותר מבחינה מספרית). בעשורים האחרונים ניסה האסלאם בעולם המערבי לחקות את מה שהעם היהודי השיג באמצעות "מטרת אלוהים" של פיזורם: היהודים הפכו לחלק מהעמים האירופיים והפריו אותם בתרבותם, בשכלו ובאמונתם, למרות שהם נאלצו לסבול רדיפות רבות.

השיחות והוויכוחים הנוכחיים על סובלנות דתית עוסקים בעיקר בעובדה שהמוסלמים צריכים ליהנות כאן מחופש דת גדול עוד יותר. בינתיים, המוסלמים למדו להשתמש בחירויות ובזכויות האדם בדמוקרטיות המערביות שלנו בצורה כזו, למשל: ב. בגרמניה אנו מנסים כעת להכניס חינוך דתי אסלאמי בבתי הספר שלנו.

כמה אלפי גרמנים התאסלמו בעשורים האחרונים מסיבות שונות. אבל יש רק מעט מוסלמים שמתנצרים או אמונה אחרת כי זה אסור להם. זוהי סובלנות חד צדדית, "רחוב חד סטרי". כי מוסלמים המאמינים בישוע חייבים לצפות שהם יידחו על ידי משפחותיהם וירדפו, ינודו או אפילו יהרגו במדינות האיסלאם.

האיסלאם בהקשר מקראי

לפני כמה שנים (1995) נבנה בעזרת כסף סעודי המסגד הגדול ביותר באירופה, לא רחוק מבזיליקת פטרוס הקדוש ברומא.

איור 1 המסגד הגדול של רומא, שנפתח ב-1995² ושטחו 30,000 מ"ר

איור 2 מבט פנימי

מה זה אומר? זהו סימן שאין לטעות בו שלמרות כל ההכחות, האיסלאם שואף בעקביות למטרנו לנכס את התרבות המערבית הנוצרית שלנו לאמונתו.

האיסלאם טוען שהוא הגילוי האחרון ולכן
ה"נכון" של אלוהים לאנושות - לכן הוא
ה"חותם" של כל הדתות

האיסלאם רואה את עצמו כ"אחרון" הגילויים האלוהיים ולכן כ"חותם", כלומר. ח. כהשלמה של שלוש הדתות המונותאיסטיות. הדמויות המקראיות והנביאים הן של הברית החדשה "הנוצרית" והן של הקאנון היהודי הישן משולבים במבנה האמונה האסלאמי במובן זה הדמויות המקראיות כגון ² שכולם מתפרשים מחדש כ"מוסלמים". ב.אדם, נח, אברהם ורבים אחרים אינם נדחים על ידי האסלאם, אלא מוצגים כ"מוסלמים". זה לא רק שנראה מוזר מאוד להבנתנו את הדת וההיסטוריה, זה גם סותר בצדק כל תחושת אמת. במילים אחרות: משה ("מוסה") הכריז על התורה - חמשת ספרי משה - וישוע (= "איסה") הטיף את ה"איג'ילי" (= הבשורה), אך לפי תורות אסלאמיות חדשות, גם מסרים וגם כתבים. נכתבו על ידם חסידים כל כך מושחתים עד שמוחמד נשלח כשליח "האחרון" על ידי אללה להביא ³ ומעוותים את דבר האל "הנכון" בצורת הקוראן כמסר השמימי "הבלתי מזויף" לאנושות. זו הסיבה שעד לעת החדשה כמעט ולא היו תרגומים של הקוראן לשפות אחרות מלבד השפה "הערבית האלוהית" המקורית.

² סורה 3, 67: "איברהים לא היה יהודי ולא נוצרי. הוא היה 'חיניף' ומוסלמים, והוא לא היה מאלה שמקשרים אליילים עם אללה".

³ סורה 2, 76: "חלק (מהיהודים) שמע והבין את דברו של אללה, אבל אז עיוותה אותו בכוונה, בניגוד לשיקול דעתם, מתוך ידיעת ההשלכות." קטע זה מהקוראן, לעומת זאת, אינו מדבר על שחיתות כתובה, אלא על שחיתות בעל פה."

האיסלאם בהקשר מקראי

לפי ההבנה המוסלמית, קיים **סיכון שהמילה והמשמעות** של "דבר אלוהים" זה **יתעוותו**. לכן, כל מוסלמי, ללא קשר ללאום שלו - בין אם טורקי, פרסי או סיני - נדרש לקרוא, לשמוע ולדבר את דברי אללה ואת התפילות ללא זיופים (בערבית). זה מקשה כל כך לדבר עם מוסלמים על האמונה התנ"כית "האמיתית", כי הכל אמור להיכלל במסגרת האמונה האסלאמית. כתוצאה מכך, כל דבר שסותר את "הדיוק" או "האמת" של הקוראן נתפס כ"מזויף" על ידי המאמינים.

הקוראן, שאורכו תואם בערך לברית החדשה, נשען על סיפורים מקראיים רבים. עם זאת, אלה משתנים לעתים קרובות, לפעמים מעורבבים עם סיפורים יהודיים או אחרים (*מדרשים*) אגדתיים ומקושטים בסיפורים משלהם. מוסלמים אינם יכולים לקבל את הממצאים המדעיים ואת תוצאות המחקר הללו, כי עבורם כתיב הקוראן הם "המילה הקדושה והבלתי משתנה" של אללה, אשר חייבת להיות "אמיתית" ו"נכונה" בכל מקרה ושאינו לסתור או להטיל ספק בה. זו הסיבה מדוע פשוט מתעלמים מעובדות בהבנה האסלאמית של ההיסטוריה ועובדות רבות מתפרשות בצורה לא נכונה. כך למשל. ב.ההיסטוריה היהודית פשוט מוכחשת ומסולפת. במיוחד מתעלמים ומתפרשים מחדש מהטענה היהודית - הן לארץ ישראל והן להר הבית. של ירושלים ⁷ התוצאה היא **הסכסוך המזרח-תיכוני** הבלתי־יפתיר לכאורה בין ישראל למדינות ערב, שכאן יש לו מרכיבים רבים: מחלוקת **שנראית כפוליטית גרידא**, אך **שורשיה בפועל בעלי אופי דתי גרידא**, הולכת ומתעצמת בשל אינטרסים כלכליים מסובכים וקשרים על מדינות הנפט שבקסמו.

⁷ מאז סתיו 2000 חפרו השלטונות האיסלאמיים באופן בלתי חוקי כמה אלפי טונות של הריסות, בין היתר, באתר הר הבית בירושלים כדי לבנות מסגד תת־קרקעי ללא חקירות ארכיאולוגיות. הוצא מימי בית ראשון ושני.

הקהילה הדתית האסלאמית הייתה
"תיאוקרטיה" מלכתחילה;
אינדיבידואליזם וחשיבה דמוקרטית זרות
לה

תרה מכך, חשוב מאוד להבין שהאינדיבידואליזם המערבי שלנו, המגיע מהאמונה הנוצרית ומהפילוסופיה ההומניסטית ומטרתו מימוש עצמי אישי, זר לחלוטין, ואף מתנגד, לחשיבה הערבית-אסלאמית. לכן אין דמוקרטיה אמיתית במדינות הערביות-אסלאמיות. במקום זה מודגש האופי ההוליסטי של הקהילה האסלאמית, האומה. המטרה הסופית של הדת האסלאמית היא אפוא אחדות האומה. נעשה שימוש באסטרטגיות שונות להשגת מטרה זו. אולם ראשית, עלינו לזכור עובדה בסיסית על טבעו של האסלאם: מאז הקמתו בשנת 622 על ידי מוחמד במדינה, האיסלאם תמיד ראה את עצמו כמדינה תיאוקרטית. זה היה נכון עד סוף מלחמת העולם הראשונה. מוחמד היה אפוא גם מדינה פוליטית וגם מנהיג רוחני-דתי שהכריז על חוק וסדר בשם האל (אללה). אחריו באו 4 הח'ליפים, "יורשיו". אחריהם קמו שושלות ח'ליפות, בהתאם להיקף הגיאוגרפי שלהן. המשותף לכולם הוא שהח'ליפים ושליטי הח'ליפות הללו תבעו לעצמם כוח חילוני ורוחני כאחד (בדומה לכנסייה הקתולית באירופה). רק לאחר התבוסה הטורקית במלחמת העולם הראשונה בוטלה הח'ליפות העות'מאנית על ידי כמאל אתאטורק בשנים 1922-1924. כתוצאה מהכיבושים הנוצריים-אירופיים של אזורים ערביים ואסלאמיים, חלה חלוקה למדינות אוטונומיות חדשות, שצמחו פעמים

האיסלאם בהקשר מקראי

רבות בין השנים 1920-1960 לחלוטין לפי רעיונות מערביים. עם הקמת מדינות הלאום הללו, הוכנסה הפרדת הכוח הפוליטי והדת. באירופה הנוצרית, לאחר מאות שנים של השגחת כנסייה, ניתן היה להשתחרר מ"שיעבוד": באמצעות נפוליאון. אבל השחרור הזה הביא איתו גם את הרעיון הרציונליסטי הבא של רצון להיפטר מהאמונה בכלל ומאלוהים. מכאן ואילך, התכונות האתאיסטיות קיבלו ממדים גדולים יותר ויותר, מה שהוביל לצורות שלטון דמוקרטיות-קפיטליסטיות וסוציאליסטיות. מתוך חשיבה זו עלו סיסמאות פילוסופיות כמו "אלוהים מת!" ו"דת היא אופיום לעם!". הוראת תורת האבולוציה ה"מדעית" במקום האמונה באל הבורא האחד נובעת אף היא מזרם רוחני זה.

**בארבעת העשורים האחרונים נראתה
חזרה חסרת תקדים לשורשים וליסודות
האמונה באסלאם, שהגיעה לכל פינות
האוכלוסייה האסלאמית**

מ זה כמה עשורים אנו עוסקים בתופעה הבאה באסלאם: הערבים

והמוסלמים הובסו פוליטית - **ושיא תבוסותיהם היו מלחמות המזרח התיכון של 1967 ו-1973**, מהן יצאה ישראל מנצחת מול המעצמה הערבית הנעלה בהרבה - אך לא ניתן היה להביס אותם "רוחנית" או "דתית", במיוחד מכיוון שישראל נלחצה או נאלצה להיכנס להפסקת אש בתחילת ניצחונותיה על ידי האו"ם והקהילה הבינלאומית.

בעוד שבמערב הייתה ירידה הולכת וגוברת בערכים הנוצריים ו"מכירה אאוט" של הדת והאמונה באלוהים, בדיוק ההיפך קרה בכל העולם האסלאמי: המנהיגים האיסלאמיים הבינו איך לפרש מחדש את ההשפלות וההשפלות. השפלות "שנגרמו" לערבים, על ידי קריאה לאומה להתמסרות מוחלטת יותר, וכתוצאה מכך פניה חסרת תקדים לדתיות שממשיכה להתפשט לכל פינה בעולם האסלאמי כולו עד היום. הגל הגדול ביותר של "אופוריית התחייה" זו עד כה הושג במהלך מה שנקרא **המהפכה האסלאמית בתחילת שנות ה-80 תחת המולה השיעי אייתוללה חומייני. הוא גם הכריז שאללה התיר את החרפה של התבוסות הללו מכיוון שהאומה הפכה לחילונית מדי והמאמינים לא נתנו את עצמם מספיק למטרותיו של אלוהים.**

האיסלאם בהקשר מקראי

אנו יכולים להשוות זאת עם הקריאה הפרוטסטנטית הנוצרית, הקוראת להתמסרות אמיתית לאלוהים ולישוע בהתבסס על הטקסטים המקראיים של הברית החדשה. לא השתתפות מסורתית בכנסייה, אלא מסירות אישית עם מערכת יחסים חיה עם אלוהי התנ"ך, היא שהופכת את הנוצרים לתלמידים "אמיתיים" של ישוע וחסידיו של אלוהים. הפונדמנטליזם האסלאמי הוא אפוא תמונת הראי של טענות המקרא הנוצריות.

אנו רואים שהאיסלאמיזציה והאיסלאמיזציה מחדש גוברת בעוצמה בכל חלקי העולם המוסלמי. לפונדמנטליזם האסלאמי החדש שהתעורר יש את המטרות הבאות:

1. העדיפות הגבוהה ביותר היא הקמת **ממשלות אסלאמיות** שבהן לא שוררים ערכים סוציאליסטיים דמוקרטיים, אלא נהוג **החוק האסלאמי** - השריעה. לצורך כך יש להקים "מדינות תיאוקרטיות", כמו אלו שכבר קיימות באיראן, סודן ומדינות נוספות.
2. **איסלאמיזציה מחודשת** של אזורים שבהם נאסר העיסוק הדתי במשך עשרות שנים, כלומר. ח. במדינות של קומוניזם לשעבר. **ברפובליקות מרכז אסיה** (אזרבייג'ן, אוזבקיסטן, טג'יקיסטן, קירגיזסטן, טורקמניסטן וקזחסטן) הפגין האסלאם חוסן מדהים במהלך המשטר הסובייטי, במיוחד מכיוון שמדינות אלו היו אזורים אינטגרליים של האסלאם במשך מאות שנים. מאז שנות ה-90, **הרפובליקות הדרומיות** של מדינות חבר העמים חוו רנסנס דתי. עוד מדווחים מה**טטרים** על הוולגה כי מסגדים נבנו ונפתחו מחדש כמעט מדי שבוע. כמו כן, **בסין** יש מיעוט מוסלמי קטן בקרב אוכלוסייה של יותר ממיליארד. מיעוט זה של כ-25 מיליון בני אדם (בעיקר אויגורים) נקלע לגל החזרה לדת האסלאמית. בניגוד לאוכלוסייה ה"רגילה"

האיסלאם בהקשר מקראי

בממלכה התיכונה, ממשלת סין העניקה להם את הזכות להביא יותר מילד אחד לעולם. גם האירועים בבלקן חייבים להיכלל בתהליך האיסלמיזציה מחדש: הבוסנים המוסלמים ביוגוסלביה לשעבר והאוכלוסייה האסלאמית באלבניה.

3. כפי שהודגש בהתחלה, **הפצת הדת האסלאמית מקודמת הן**

במערב הנוצרי והן במקומות אחרים בעולם. זה קורה דרך:

(א) בניית מסגדים ומרכזים איסלאמיים

(ב) תעמולה אסלאמית

(ג) התלות הכלכלית של מדינות התעשייה המערביות בנפט (70%

מהנפט העולמי מיוצר במדינות ערב.

(ד) הגירה המונית לאיחוד האירופי, שנבנתה על ידי פוליטיקה

4. מוקד כל המאמצים הפוליטיים הוא **חיסול מדינת ישראל**, לפחות

כמדינה יהודית ריבונית בתוך שטח האסלאם. במשך יותר מ-50 שנה,

המדינות הערביות-אסלאמיות מנסות להשמיד את ישראל כמדינה

יהודית עצמאית הן באמצעות מלחמה והן באמצעות טקטיקות

דיפלומטיות באו"ם. עם זאת, על מנת לשפוך יותר אור על סוגיה זו,

נדרש מחקר מעמיק יותר, שאינו יכול להתבצע במסגרת תיק זה.

האיסלאם עלול להיות במלחמה עם כל המדינות הלא-אסלאמיות

כדי להבין טוב יותר את בעיית המזרח התיכון ההולכת ומתגברת בין

מדינות ערב וישראל, עלינו לשקול פילוסופיה יסודית של השקפת העולם האסלאמית.

המוסלמים המאמינים בהחלט משוכנעים שאללה נתן לכל האנושות את הקוראן כמסר הבלתי מזויף משמיים, המכריז על כל הדתות הקודמות בטלות ומבוטלות.⁵ עבורם, האיסלאם הוא אפוא הדת המקורית של כל האנשים עלי אדמות, בהתאם לבריאה.⁶ ההוראה האסלאמית מסיקה את המסקנה שהדת שלהם תתפשט, ואף חייבת, להתפשט ברחבי העולם. אחרי הכל, כל האנשים צריכים להשתייך לדת ה"אמיתית" האחת הזו. זה מבהיר שהאיסלאם אינו דת של סובלנות. במקום זאת, היא שואפת להכרה בתוקפו המוחלט ורואה את עצמה כדת אוניברסלית לכל האנושות.

⁵ **סורה 3, 19** : "הדת (האמיתית היחידה) של אללה היא האיסלאם."
סורה 3, 5 : "השלמתי את דתך עבורך."

⁶ **סורה 30, 30** : "שימו את עיניכם אל הדת (האמיתית היחידה) והתנהגו כמו ח'ניפט. (בשביל זה) היא הדרך הטבעית שבה כל בני האדם נוצרו על ידי אללה. אסור לשנות את זה כי זו הדת הנכונה".

במבט כזה, האסלאם מחלק את העולם ל-2 (או 3) טריטוריות:

1. **דאר אל-איסלאם** "בית האסלאם" = "ממלכת השלום"
2. **דאר אל-חרב** "בית החרב" = "טריטוריה של מלחמה"
3. **דאר אל-סולץ'** "בית החוזה"

בפשטות רבה, זה אומר: בכל מקום בעולם שבו האסלאם זכה ברוב האוכלוסייה והתבסס כתרבות השלטת, נמצא "בית האסלאם". "אימפריית השלום" של האסלאם מתארת את אותם אזורים שהפכו לחלק בלתי נפרד מהשטח האסלאמי במהלך ההיסטוריה. לעומת זאת, כל שאר האזורים בעולם שייכים ל"אימפריית המלחמה" או שהם "אזורי מלחמה". באזורים אלו, הנשלטים בהגמוניה של "הכופרים", יש לבסס תחילה את הסדר האיסלאמי ולאחר מכן יש לשלב מדינות אלו בהדרגה ב"שטח האסלאם".

1. מדינות שנשלטו על ידי מוסלמים ו
2. מדינות שבהן השריעה – הדין הדתי האסלאמי – מהווה את הבסיס המשפטי של המדינה.

מצד שני, "מדינת האויב" יכולה להתחיל במקום שבו החוק האסלאמי מפסיק להיות החוק הרווח. לכן המטרה העיקרית של כל הקבוצות הפונדמנטליסטיות בתוך המדינות האסלאמיות הנשלטות עדיין בצורה מתונה כמו ערב הסעודית, ירדן, מצרים וכו' היא הכנסת חוקי השריעה. ישנה גם חלוקה טריטוריאלית שלישית (בין היתר), "בית האמנה". זה מייצג פתרון זמני עבור המוסלמים עד שימצאו דרך להפוך את השטח הזה ל"אזור של איסלאם".

האיסלאם בהקשר מקראי

בעצם, ניתן לומר את ההצהרה הבאה: "דאר אל-אסלאם" נמצא במצב מלחמה קבוע עם ה"דאר אל-צ'ירב". במילים אחרות: מוסלמים כשלעצמם אינם יכולים לחיות בשלום עם "כופרים" כי הם נמצאים במצב מלחמה קבוע (יהודים ונוצרים חיו במשך מאות שנים בתוך השלטון האסלאמי כאזרחים סוג ב', בתור מה שנקרא דימים). לכן, באופן מסורתי חשוב לאסלאם ש"דאר אל-אסלאם" ימשיך להתרחב. אבל אם דאר אל-צ'ירב יתרחב ודאר אל-אסלאם יתכווץ, זה יהיה בהכרח טרגדיה לאסלאם, כי רק בדאר אל-אסלאם יכולים לנצח שלום וצדק אמיתיים. יש לציין שלא ניתן למצוא את המונחים של חלוקה דו-קוטבית זו של העולם בקוראן או במסורת הנבואית (סונה). המונחים פותחו על ידי תיאולוגים מהמאות ה-9 וה-10 כדי לתאר את המציאות הגיאופוליטית של אותה תקופה: "דאר-אל-איסלאם" הוגדר על ידי רוב האסכולות המשפטיות כאזור שבו מוסלמים הפעילו שליטה פוליטית. עם זאת, האסכולה הנאפית למשפטים כבר הגדירה את "דאר-אל-אסלאם" כאזור בו יוכלו המוסלמים לחיות בביטחון ובשלום מבלי שיהיה להם בהכרח כוח פוליטי. "טריטוריית האסלאם" כוללת גם את אותן מדינות שבהן מוסלמים במיעוט יכולים לנהוג - גם אם רק באופן חלקי. אז הדמוקרטיה המערבית אינן ב"בית המלחמה", לפחות עדיין לא.

ללא קשר לקולות מתונים כאלה בעולם האסלאמי של היום, ספינת האמונה נופלת יותר ויותר תחת "כוחם" של קשוחים, ברחבי העולם.

הג'יהאד כאמצעי דתי הוא דרישת הלגיטימציה לקידום מטרותיו והרחבתו הטריטוריאלית

על מנת לקדם את ההתרחבות הטריטוריאלית המתקדמת של האיסלאם, הקהילה האסלאמית משתמשת בציווי נוסף, **ג'יהאד**. ניתן לגזור את המונח ממילת השורש ג'אהאדה (*DSCHaHaDa*), שפירושה "להתאמץ". ממילה זו מסבירים חוקרים מוסלמים תחילה את תורת הטיהור העצמי. אבל בשינוי קטן, הרחבה של הצליל "a", ניתן לגזור אותו מ(*DSCHa'aHaDa*) ג'אהאדה = "להילחם, לנהל מלחמה", שם העצם שלו ג'יהאד (*DSCHiHaD*) פירושו **לנהל מלחמה**. לא משנה אם המלחמה היא "קדושה" מנקודת המבט שלנו או לא, עובדה בלתי ניתנת להכחשה שמבחינה אסלאמית, הג'יהאד הוא אחת החובות המשפטיות "הקדושות", אפילו "המקדשות". הג'יהאד נגמר אפוא רק כאשר כל האזורים של הלא-מוסלמים הפכו לאזורים של האיסלאם וכאשר הכופרים (כלומר גם נוצרים ויהודים) נקלטו באיסלאם, כלומר הפכו למוסלמים. כמה סורות מזכירות במפורש את הציווי להילחם עד מוות בכל הכופרים שאינם מרשים לעצמם להתאסלם. נקבעו כללים מיוחדים כיצד זה צריך לקרות: ראשית, יש לגיור את הכופרים. עם זאת, אם הם לא מרשים לעצמם להשתכנע שהאיסלאם הוא האמונה האמיתית היחידה, יש לראות בהם אויבים.⁸

⁸ **סורה 2:121**: "אלה אשר נתנו להם את הכתוב (כלומר יהודים ונוצרים) ואשר קוראים אותו נכון מאמינים בו (כלומר בהתגלות הקוראן). אבל מי שלא מאמין בזה סובל מההפסד".

האיסלאם בהקשר מקראי

עם זאת, לאורך ההיסטוריה, לא כל תושבי השטחים שנכבשו נאלצו להפוך למוסלמים. יהודים ונוצרים הצליחו לשמור על דתם ולקיים אותה במידה מסוימת במסגרת הסדר האיסלאמי.

הרעיונות של התפשטות האסלאם באמצעות אלימות וכוחות צבא חזקים במיוחד באיסלמיזם המתהווה כיום. הג'יהאד של קבוצות איסלאמיסטיות מופנה גם - ולעתים קרובות אפילו בעיקר - נגד ממשלות מדינות אסלאמיות, שמדיניותן ללא חוקי השריעה היא, בעיני הפונדמנטליסטים הללו, "לא-אסלאמית" ולכן נלחמים בה בכל הכוח.

במשך מאות שנים, ארץ פלסטין, עם הפרעות קצרות, הייתה חלק מאזור הליבה של האיסלאם כפרובינציה ולכן הייתה חלק בלתי נפרד מ"דאר אל-אסלאם".

הדעה הרווחת במערב כיום היא שניתן לפתור את הסכסוך הערבי-ישראלי על ידי מימוש תביעות טריטוריאליות של ערבים נגד ישראל והענקת הזכות להגדרה עצמית לפלסטינים. אבל המנהיגים הערבים מודאגים מהרבה יותר, כלומר הניצחון המוחלט של האיסלאם. **הערבים רואים בקיומה של מדינת ישראל מטיל ספק מהותי בהתפשטות ובדרכה של הדת האסלאמית, ללא קשר למרחק גבולותיה של ישראל.** מכיוון שישראל ממוקמת באמצע עולם האומה, כלומר בתוך "דאר אל-אסלאם", היא מייצגת גוף זר לערבים במובן האמיתי של המילה. ישראל היא סרטן לעולם האסלאמי שחייב יוסר בניחות.

סוּרָה 17, 5: "הכופרים הם אלה הטוענים שאלוהים הוא המשיח, בנה של מרים".
סוּרָה 151, 3: "נפחיד את הכופרים כי הם קשרו (אלים אחרים) עם (האחד) אלוהים...".
סוּרָה 2, 191 + 193: "הרוג אותם (כנראה כופרים מהאסלאם) בכל מקום שתתפסו אותם, וגרש אותם מהמקום שבו גירשו אותך! ניסיון לפתות (מאמינים לכפירה) הוא גרוע יותר מהרג." "והילחם בהם עד שאף אחד לא ינסה לפתות (מאמינים לכפירה) ועד שרק אלה יעבדו".

מסקנה: העוינות בין ערבים לישראלים (יהודים) לא קיימת רק מאז הקמת מדינת ישראל, וגם לא מאז 1967, אז כבשו הישראלים את מה שנקרא "הגדות המערביות" (= "Westbanks"). צריך גם להבין שעבור הערבים לא הפוליטיקה אלא הדת שלהם משחקת את התפקיד הראשון. פוליטיקה היא רק אמצעי להשגת מטרות האיסלאם. המטרה הסופית הזו, הנובעת מהמנטליות האסלאמית, מתעלמת מהעולם התרבותי המערבי, שהרעיון שלו בדבר האפשרות לקרב מדינות עוינות זו לזו מבוסס על שני יסודות: כלומר, הגיון והיגיון. זו גם טעות להאמין שיש מדינות ערביות מתונות ורדיקליות ביחסייהן עם ישראל. ההבדל היחיד הוא השיטה שבה הם משתמשים כדי להשיג את מטרותם. עם זאת, המשותף לכולם הוא שהם רוצים למחוק את ישראל כמדינה ריבונית ממפת המזרח התיכון בכל מחיר מכיוון שהטבע האסלאמי אינו יכול להכיר בקיומה של ישראל בשל תביעתה למוחלטות. כי איך יכול להיות שאללה, שגזר הכל מראש, עומד מאחורי הקמת מדינת ישראל? עבור האיסלאם, תקומתה של ישראל מייצגת מעוז שטני בסדר גודל גבוה ביותר, שכאתגר הגדול ביותר, יש להילחם ולהשמיד בכל האמצעים הקיימים ובכל הכוח.

חלק ב' - חיבור האיסלאם לתנ"ך

אברהם - איבראים, לא מוחמד, הוא הדמות המרכזית באסלאם

עם זאת, אנו רוצים להבין את האסלאם בהקשר תנ"כי, למרות שהתנ"ך אינו מדבר ישירות על האיסלאם או עליו. אבל כדי להבין את הקשר הזה, חיוני לדעת שמוחמד אינו הדמות הראשית, אלא לאברהם - איבראים יש את הפונקציה המובילה והמודל לחיקוי באסלאם. עלינו להבין זאת: מוחמד אכן נערץ כמייסד האמונה האסלאמית, והאמונה האסלאמית "אין אלוהים מלבד אלה, ומוחמד הוא נביאו!" מקושרת במפורש למוחמד. גם המוסלמים נקראו בטעות "מוחמדינים"! אף על פי כן, לא "נביא" זה אלא אברהם הוא הדמות המרכזית בדת האסלאמית. (למעשה, למוחמד יש חשיבות חיצונית גדולה יותר, אך כפי שנראה בהמשך, אברהם ממלא תפקיד חשוב בהרבה בטקס!)

ניתן אפוא להשוות את מעמדו של אברהם באסלאם לזה של ישוע באמונה הנוצרית, כלומר. ח. בלי המשיח או המשיח במרכז ובמוקד, האמונה של הברית החדשה שוקעת בחוסר חשיבות. המצב דומה מאוד לתפקידו של אברהם באיסלאם.

על מנת לשפוך אור נוסף על הבחינה המאוחרת של משמעותו של אברהם באסלאם, נבקש תחילה לסכם את סיפורו המקראי של הפטריארך ולחשוב על מה הסיפור הזה בעצם:

הסיפור המקראי על אברהם

התנ"ך מספר לנו על חייו של אברהם **בבראשית פרקים יב-כ"ה**.

אברהם היגר לראשונה ממקום הולדתו אור בבבל לחרן (שנמצאת בצפון מערב עיראק), ומשם לכנען כשהיה בן 75 ואשתו שרה בת 65. הסתלקותו של הרן באה מתוך ציות לקריאת ה' (**בראשית יב, א-ג**), שנתן לו הבטחה משולשת כאשר נקרא:

1. הקצאת שטח לארץ כנען (ארץ ישראל מאוחרת יותר)

2. צאצא גדול (עם גדול)

3. וברכה שיש לתת לכל "מיני הארץ".

כל ההבטחות הללו היו קשורות לזרעו של אברהם, ועל כך עוסק התיאור המקראי. **אף על פי כן**, "עקרה", אולם לפני כן, התנ"ך קובע **בבראשית י"א:30** ששרה הייתה **אלוהים הבטיח לאברהם שהוא ייתן לו ולירשו את ארץ כנען לרשת (בראשית יב:7)**.

אז עבר אברהם ממסופוטמיה לארץ שהובטחה לו על ידי אלוהים. אבל השנים חלפו והגשמת ההבטחה הזו ארכה זמן רב. בטחונו של אברהם באלוהים עמד **במבחן קשה**. אנו יכולים לדמיין את המחשבות והספקות שאולי הטרידו את אברהם ואשתו שרה בשעות מסוימות: האם אלוהים באמת הבטיח להם את ההבטחות הללו והאם הוא באמת יכול היה להתכוון לזה? האם לא הכל רק הדמיון שלי? וכו'. לבסוף, שרה החליטה לעזור עם הצאצאים בעצמה: יותר מ-10 שנים כבר חלפו מאז היגרה ממסופוטמיה. לכן נתנה שרה את המשרתת המצרית שלה - ששמה **הגר** - **לשמש אישה שנייה** לבעלה. היא הרתה וילדה את בנו של אברהם, **ישמעאל**, אשר עם זאת, לא היה הצאצא שהבטיח אלוהים.

יעברו עוד 15 שנים עד שאלוהים ימלא את הבטחתו עם לידת הבן השני, **יצחק**. נס גדול התרחש מכיוון שכאשר יצחק נולד, אברהם היה בן 100 ואשתו שרה הייתה בת 90 (**בראשית כא:8-1**).

לפני לידתו של יצחק חזר ה' על הבטחותיו לאברהם ואישר במיוחד את הבטחת הארץ לירושה באמצעות "**ברית עולם**", (**בראשית יז, ז**): הברית נחתמה באות, ברית **ברית מילה**. קְלוּמְר בעתיד, כל דור חדש היה צריך להבטיח שהברית הזו תישמר **כאות** על כל צאצא זכר ביום השמיני לאחר הלידה (**בראשית יז:9-14**).

האיסלאם בהקשר מקראי

יתרה מזאת, **בראשית כ"א: 21-9** מדברים על האירוע שאברהם היה אמור לשלוח את הבן ישמעאל ממקום מגוריו למדבר יחד עם אמו הגר, כי " ... הבן העבד הזה לא יירש עם יצחק!" (**בראשית כא, י**).

מבחיני האמונה של אברהם עדיין לא הסתיימו, שכן האתגר הגדול ביותר יגיע בשנים שלאחר מכן. **בבראשית כ"ב, א-י"ד** מסופר על בחינת האמונה של אברהם באלוהים: הוא התבקש להקריב את יצחק בנו בהר פלוני. מיד נשאלת השאלה, מה הייתה המשמעות של צו זה מאלוהים? האם אלוהים כל כך "אכזרי" שהוא דרש מאברהם להקריב קורבן אנושי זה, כפי שהיה קורה בכל כך הרבה כתות פגאניות ברחבי העולם?

אולם מטרת הבקשה הייתה שה' רצה לראות במו עיניו האם אברהם עדיין יהיה ציית לו ובאמת ימשיך לבטוח בו לאחר מתנת בנו. כל ההבטחות שנתן אלוהים היו תלויות בבן אברהם האחד הזה. זה היה מבחן האמונה הגדול של אברהם. הסיפור התנ"כי מסתיים בסופו של דבר בכך שאחרי שיצחק נקשר כקורבן ורק כאשר אברהם הרים את הפגיון להכות את מכת המוות, קרא מלאך לעצור: "כעת אני יודע כי אתה ירא את אלוהים ואתה לא. חסך על בנך היחיד למעני." (**פסוק 12ב**)

חיינו של אברהם מתמקדים ביראת אלוהים ובדבקות ברצונו, ששיאה בהקרבת בנו יצחק כמבחן אמונתו הגדול ביותר. תיאור מקראי זה אינו כרוך בהקרבת אדם, שכן אנו יודעים מקטעים מאוחרים יותר כי זוהי תועבה לאלוהי התנ"ך.

**הנקודה המרכזית באסלאם היא כניעה,
כניעה מוחלטת של עצמו לרצון אללה**

ב כל פעם שאנו שומעים את המילה "איסלאם", עלינו להיות מודעים לאחד הרעיונות הבסיסיים ביותר של אמונה זו:

ניתן לתרגם את המילה איסלאם „מסירות“, „הקרבה“, „כניעה“. אבל זה אומר גם שלום במובן הרחוק. השפה הערבית דומה לשפה העברית כי השניים קשורים זה לזה: מילים שמיות נוצרות מעיצורים עם תנועות מונחות ביניהן. מילים המורכבות בדרך כלל מ-3 עיצורים יוצרות מה שנקרא „שורשים“. הברות שנוספו לפניהן ואחריהן, מה שנקרא תחליות ופוסט-תיקונים, משנות את משמעות המילה, אך מאפשרות לזהות את המשמעות המקורית דרך שורש המילה. כמו בדוגמה שלנו, האיסלאם - *iSLaM* - הוא צורה שונה של המילה *aSLaMa* = אסלמה, „מסירות“, „קרבן“. שורש המילה נובע מ-3 העיצורים SLM, אשר לאחר מכן חושפים גם את המילה ס ל מ - *SaLaM*. אפילו אנחנו, מבלי לדעת את השפה הערבית, יודעים ש“סלאם” פירושו שלום. הרעיון התיאולוגי הבסיסי, שהוא גם עיקר האמונה האסלאמית, נגזר מכך: ההתמסרות המוחלטת לאלוהים, אכן ההקרבה העצמית המוחלטת של כל אדם כלפי אללה, צריכה להביא ל“שלום” ביחסים עם זה. אלוהות.

האיסלאם בהקשר מקראי

איור 3 - תנוחת התפילה מסמלת כניעה ומסירות לאללה

מוסלמי - *muSLiM* - הוא אם כן, במלה ובמובן, "אדם מסור לחלוטין", כן "אדם שמקריב את עצמו לחלוטין", המבקש להגיע ל"שלוש" עם האלוהות בדרך זו. המודל המושלם שלו לחיקוי הוא לא אחר מאשר אבינו (הפטריארך) אברהם, או "איברהים" בערבית, אשר בעקבות אלוהים עצמו, היה מוכן להקריב את הדבר היקר ביותר שהיה לו - בנו שהובטח על ידי אלוהים - בציות.

האיסלאם בהקשר מקראי

אז הבה נזכור שהמטרה הסופית של כל מוסלמי אמיתי היא לחקות ולעקוב אחר הציות של האמונה וההקרבה של איברהים.

איור 4 תפילה משותפת במהלך החג

אנו רואים את ההתמסרות הזו באופן סמלי בצורת תפילה של מוסלמים, המבטאים נכונות זו להקרבה על ידי כריעה והשתטחות.

האיסלאם בהקשר מקראי

איור 5 תפילה משותפת במסגד

העיקרון התיאולוגי מבהיר גם את הדיאלקטיקה הערבית-אסלאמית, המאושרת שוב ושוב בראיונות רבים עם נציגי דת. ברגעי משבר, החברה רודפת השלום שלנו חושקת לעתים קרובות ב"מילים של שלום", שעליהן ניתן להגיב בצורה מרגיעה על ידי אותם מנהיגים ודוברים עם הסיסמה "איסלאם פירושו שלום!" ואשר משמשות "ממתק לאוזניים" של קבוצות שלום רבים.

רק על ידי התמודדות עם הטקסים
האישיים המבוצעים במהלך העלייה לרגל
במכה ניתן להבין את חשיבותו של אברהם

אך מדוע אנו יודעים כל כך מעט על חשיבותו המרכזית של אברהם
באסלאם? ייתכן שהסיבה לכך היא שאין הרבה כתוב על אברהם
בקוראן. בנוסף, ניתן לראות מעט מאיברהים בחיי היומיום הדתיים של
המוסלמים.

חמשת עמודי התווך של האיסלאם

כל מי שעוסק באיסלאם שמע על מה שנקרא "5 עמודי האמונה", שהם
כדלקמן:

1. - שהאדה = וידוי אמונה
2. - סלט = תפילה: 5 פעמים ביום
3. - סאום = צום בחודש הרמדאן
4. - זקט = מתן נדבה
5. - החאדג' = עלייה לרגל למכה (לפחות פעם אחת בחייו)

חדאג' (Chadj) = העלייה לרגל למכה

מעשה האמונה החשוב ביותר של כל מוסלמי הוא העלייה לרגל למכה (ולמדינה), שאותה עליו לעשות לפחות פעם אחת בחייו. קל להבין זאת אם אנו יודעים עד כמה העלייה לרגל הזו הייתה מסוכנת בימי קדם לאותם מאמינים שחיו הרחק ממכה.

רק לפני כמה שנים, פרטי העלייה לרגל היו אפופים במעין מעטה של מסתורין עבור לא-מוסלמים. עם זאת, ניתן לראות בבירור את חשיבותו של אברהם כאדם עבור האסלאם רק עם בחינה מפורטת של הטקסים הבודדים המבוצעים במהלך העלייה לרגל במכה. כל עולה לרגל מבצע את נקודות השיא של מסורת אברהם המקראית על ידי חיקוי טקסים עתיקים

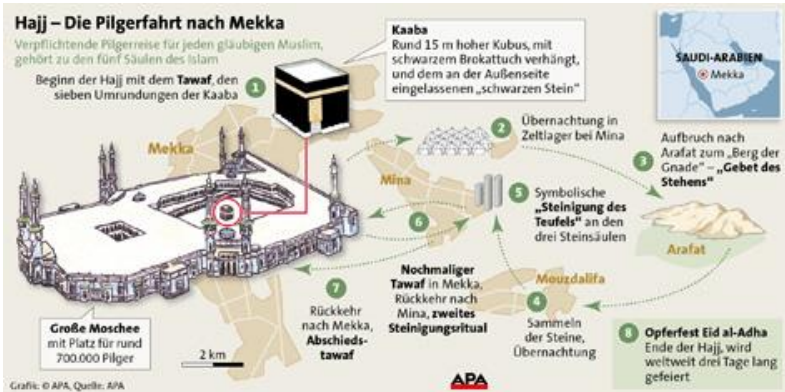
האיסלאם בהקשר מקראי

איור 5 מבט על הכעבה

על מנת להבין טוב יותר את חשיבותו יוצאת הדופן של אברהם כאדם עבד האסלאם, נרצה להסתכל מקרוב על מה שקרה במהלך העלייה לרגל השנתית במכה עם סקירה קצרה ולדמיין:

'הנה סקירה כללית של הטקסים והמיקומים של החג

7107 לדתות לקוחה מלקסיקון ORF תוכנית זו

קידושין - איכלאל ואיכרם

כל מי שעולה לרגל למכה - המכונה „חאדג׳“, ממקם את עצמו תחילה במדינת קידושין קדושה, המכונה בערבית „איכלאל“, לשם כך, גברים ונשים מורידים את בגדיהם החולניים ולובשים את - אלה שני בדים לבנים לא תפורים. „איכרם“,

איור 9 – איכרם לקידוש החאג

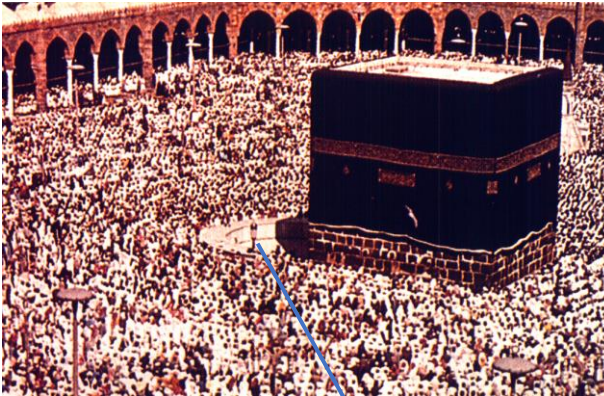
איור 8 גלימת הקידושין - 'איכרם', שבה כל צליון מתלבש לפני תחילת החג' כדי להכניס את עצמו ל'איכלאל', מצב הקידושין

האיסלאם בהקשר מקראי

מצד אחד, "גלימת הקדש" זו מסמלת את השוויון של כל עולי הרגל ומצד שני, היא נועדה להיות ביטוי של גישה פנימית, דהיינו נדר שכל צליין מחדש שוב ושוב לפני העלייה לרגל וגם במהלך ביצוע כל הטקסים האישיים: „לאבאיקה, אילאהומה, לאבאיקה!“ (= הנה אני, אללה!) במצב של הקדשה זו, הקשורה גם לויתורים מסוימים (למשל התנזרות מינית), כל עולה רגל הולך כעת צעדיו של אבי האמונה „איברהים“. המסורת הערבית ממקמת את הפטריארך גיאוגרפית בלב המדבר במכה, למרות שהתנ"ך לא יודע דבר על ביקורו של אברהם במרכז ערב ושאין לו עדויות היסטוריות.

ה"טוואף" וה"כעבה

בתחילת החגאד' ובסיומו מקיפים שבע פעמים את הכעבה, הנקראת „**טוואף**“. **הכעבה** הוא מבנה מקדש בצורת קובייה באורך 12 מ', רוחב 10 מ' וגובה של 15 מ', על פי מסורת הקוראן נבנה על ידי איברהים ובנו איסמעיל (ישמעאל)⁹

10 איור סביב הכעבה 'טואף'-Tawaf-- ה Womb of ,, עם הרווח בין הכעבה הנקרא 'הטים'-Hatim, הקיר זהו החצי עגול שבו, על פי המסורת הערבית, הגר נחשבת קבורה, חיק הישמאל" Ishmael

כאשר מקיפים את הקודש, העטוף בבדים שחורים, חשוב גם להקפיד שהחצר הקדמית הצפונית של הכעבה, שתוחמת בקיר אבן חצי עגול - ואינה. מותר להיכנס לכל עולי „**הטים**„, בגובה של כ-1 מ' - הנקראת

⁹ **סורה 2, 129-124**: "כשאברהים בנה את יסודות הכעבה עם איסמעיל, הוא אמר: 'אדוננו, קבל אותנו! אתה זה ששומע ויודע. ותגרום לנו, אדוני, להיכנע לך. ולהפוך אנשים מהדור שלנו לקהילה המסורה לך. והראה לנו את הטקסים שלנו."

האיסלאם בהקשר מקראי

, שפירושו "חצאית או "חיג'ר איברהים", רגל. החלל שביניהם נקרא חיקו של אברהם". יחד עם זאת, המקום הזה מקושר להגר = חג'ר, אמו של ישמעאל, כי על פי המסורת נמצא כאן קברה של הגר (בדומה לאופן שבו האפסיס בבניין כנסייה מסמן את המקום בו נשמרות

איור 11 - לחצר הפנימית של חצי הקיר העגול - הנקרא חטים - אסור להיכנס בזמן 'תואף', רק מחוץ להיקף.

האיסלאם בהקשר מקראי

איור 12 – תפילה בכעבה

טקס ה"סאי" ומעיין זמזם

אחרי הטוואף מתקיים טקס המכונה „סיי” (מילולית „שאיפה”), מרוץ ריצ” המתקיים בין שתי הגבעות „אס-סאפא” ו”אל-מרווא”. כיום, ריצה פולחנית זו מתבצעת ברחוב מקורה דמוי מנהרה, המאסה, שנמצא קצת יותר מחוץ למסגד הגדול ואורכו כ-300 עד 400 מ'. טקס הסאי קובע ריצה יחפה שבע פעמים בין שתי הגבעות. לאחר מכן שותים את המים „קדושי” מהמעין המכונה „זמזם”.

איור 13 - רחוב מסה המקורה, עליו משחזרים עולי הרגל את חיפושיה של הגר אחר מים בטקס הסאי.

האיסלאם בהקשר מקראי

איור 14 - כיום ריצת ה'סיי' מתבצעת במנהרה (מה שמכונה 'מסה') בין שתי הגבעות 'אס-סאפא' ו'אל-מרווה'

איור 15 - מכיוון שהמסלול בין שתי הגבעות 'אס-סאפא' ו'אל-מרווה' מכוסה כעת כולו במעבר מנהרה, הפסגות הסלעיות עדיין מוקפות כאנדרטת זיכרון.

האיסלאם בהקשר מקראי

Das Nachvollziehen dieser Tradition erinnert an die islamische Erzählung, der zu Folge Hagar zusammen mit ihrem Sohn Ismael nach ihrer Vertreibung aus dem gelobten Land in Mekka ankam. Dort angelangt wären sie fast verdurstet. Eilig zwischen den beiden Hügeln hin- und herlaufend, suchte Hagar nach dem rettenden Wasser. Schließlich erschien ihnen der Erzengel Gabriel, der auf wundersame Weise die Quelle *Samsam* aus dem Wüstensand hervorsprudeln ließ, sodass sie aus der Hand des Todes errettet wurden.

איור 16 - תפילת עולי הרגל למים

האיסלאם בהקשר מקראי

איור 17 – הסמסמקוול מוקף כך היום

איור 18 – כיום ניתן להשיג מי סמאם מהברזים

האיסלאם בהקשר מקראי

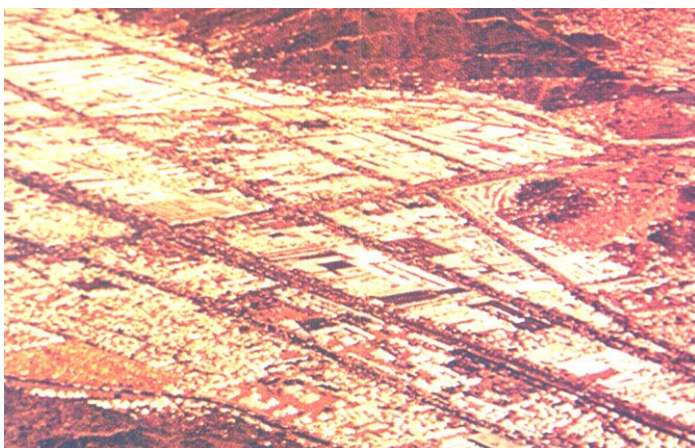
איור 19 – מי מעיין סמאם דרך הברזים

איור 20 - מי סמאם נמכרים בבקבוקים כאלה
והם מבוקשים כי הם מים 'קדושים' ויש
אומרים שיש

במינה - נבנית עיר האוהלים הגדולה בעולם

בימים אלו נבנית עיר האוהלים הגדולה בעולם במישור ערפאת ליד **מינה**. לשם כך מוקמים שם אכסניות אוהלים לכל זרם העולים לרגל.

איור 21 - מישור מינה, בו נבנית מדי שנה בעת העלייה לרגל עיר האוהלים הגדולה בעולם - צילום זה מגיע מתקופות קדומות יותר בהן עדיין היה צריך להקים את האוהלים מחדש מדי שנה.

האיסלאם בהקשר מקראי

בינתיים, ממשלת סעודיה הזמינה בניית עיר אוהלים קבועה (זה כבר קרה!

איור 22 – עיר האוהלים במינה משנות ה-50

איור 23 - עיר האוהלים הוקמה כעת דרך קבע על ידי אדריכל גרמני מוסלמי. זה נעשה מטעם ממשלת סעודיה

האיסלאם בהקשר מקראי

איור 24 - עיר האוהלים

איור 25 - מחנה שינה קולקטיבי באוהלים

האיסלאם בהקשר מקראי

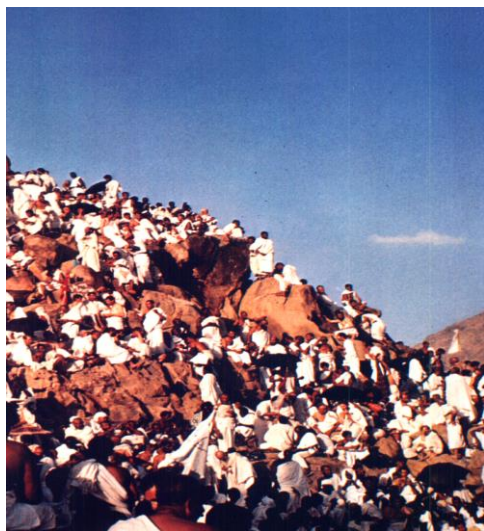
איור 26 - עיר האוהלים המודרנית

איור 27 - עיר האוהלים המבוססת כיום

היום על הר ערפאת

ביום מסוים של חודש העלייה לרגל עולים המוני עולי הרגל להר ערפאת, הנקרא גם 'ג'בל רחמה' = "הר הרחמים". שם הם עושים מדיטציה בעמידה במהלך הצהריים על גן העדן וביום האחרון (המשפט הקרוב של אלוהים).

איור 28 - עולי הרגל בהר ערפאת

האיסלאם בהקשר מקראי

איור 29 – הר ערפאת

איור 30 – בהר ערפאת

האיסלאם בהקשר מקראי

איור 31 - על, גיבל רחמה

איור 32 - במסגד נמירה

האיסלאם בהקשר מקראי

איור 33 - בהר ערפאת

איור 34 - בשקיעה

האיסלאם בהקשר מקראי

מוסדליפה ו-3 ג'מאראט (עמודים) עם סקילה סמלית של השטן

עם השקיעה הם עושים את דרכם לעיירה הבאה בשם 'מוסדליפה'. נהוג שכל עולה לרגל אוסף שם כ-50 חלוקי נחל במהלך הלילה.

איור 35 - במוסדליפה: בלילה אוספים הצליינים 50 חלוקי נחל כל אחד

האיסלאם בהקשר מקראי

אלה משמשים כנשק נגד התקפות השטן בימים הבאים. לפי הסיפור הערבי, אבראהים (אברהם) עמד פעם בפני מבחן האמונה הגדול ביותר שלו: הוא היה אמור להקריב את בנו (בכורו) ישמעאל לאללה. עם זאת, השטן ניסה למנוע מאיברהים למלא את שליחותו האלוהית. איברהים הצליח לבסוף לגרש את השטן פשוט על ידי זריקת אבנים. בדרך זו ניתב היריב שלוש פעמים בדיוק

איור 38 – עמודי האבן הסגורים קודם לכן – כאן העמוד הקטן ביותר

איור 36 - אחד משלושת הג'מאראט, שהטלתם מסמלת את סקילת השטן עמודים (לשעבר)

איור 37 - חלוקי נחל שנאספו

האיסלאם בהקשר מקראי

לכן, עולי הרגל לוקחים בחשבון מסורת זו במנהג מאוד פיגורטיבי:
3 ג'מאראט = עמודי אבן בדרך למקום ההקרבה מסמנים את
המקומות שבהם איברהים הצליח להמשיך בגבורה את ניצחונו נגד
ה'גינין' (רוחות, שדים).). עד היום, עולי הרגל רוקמים באופן סמלי
את השטן על עמודי האבן הללו. לאחר מכן נחגג לבסוף את הניצחון
בשיאו של המשימה האברהמית, חג הקורבן או השחיטה - 'איהד-
אל-אדצה', המציין גם את פסגת העלייה לרגל.

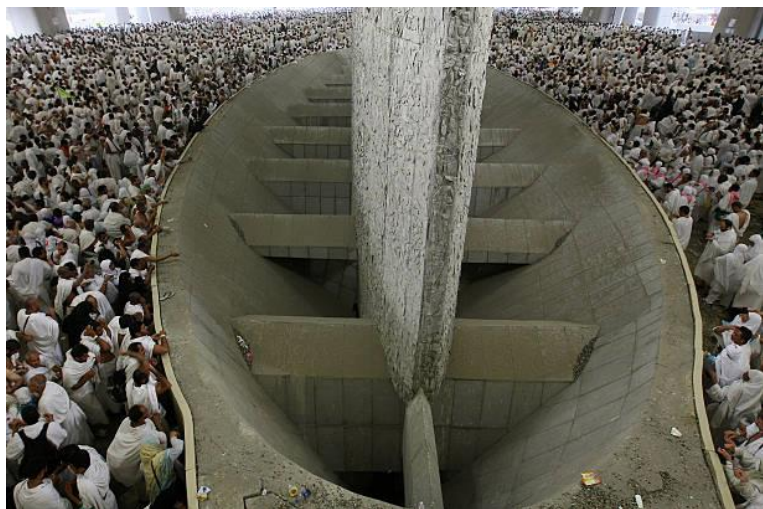

איור 39 – כד נראה פעם העמוד האמצעי

האיסלאם בהקשר מקראי

איור 40 - בזמן סקילה סמלית של השטן

איור 41 – השלכה לעבר הג'מאראט

האיסלאם בהקשר מקראי

איור 42 - ככל שמספר העולים לרגל ממשיך לעלות, היה צורך לבנות מחדש ולשפץ את כל השטח, כולל הגימאראט - 3 עמודי האבן

הנרטיב הקוראני של קורבן אברהם (ישמעאל)

- (ב) הסיפור הקוראני על הקרבת בנו של אברהם - סורה 3, 113-84.
- (83) ויאמר אברהם: אלך (עכשיו) אל אדוני. הוא ידריך אותי.
- (84) אדוני! תן לי אחד מהצדיקים (כירש)!"
- (85) והכרזנו לו על ילד טוב (ממש מתון).
- (86) עכשיו, כאשר הוא גדל לנקודה שבה הוא יכול לרוץ (בין אל-סאפא לאל-מרווה!) איתו (כלומר עם אביו אברהם) (או: שיוכל ללכת איתו לעבודה?), אברהם אמר: "בני! ראיתי בחלום שאטבח אותך. עכשיו תחשוב (ותגיד) מה אתה חושב!" הוא אמר: "אבא! תעשה מה שאתה מצווה! תגלו, ברוך השם, שאני (אחד) מאלה שיכולים לסבול (הרבה)." "
- (87) כאשר שניהם נכנעו (לרצון ה'), והוא השליך אותו (כלומר אברהם בנו) על מצחו (לשחוט אותו),
- (88) קראנו לו: "אברהם!
- (89) הגשמת את החלום (שהיה לך) (על ידי נכונותך לשחוט את בנד). (זה ייגמר.)" כך אנו גומלים חסידים.
- (90) זהו המבחן המובן מאליו (שהטלנו על אברהם).
- (91) וגאלנו אותו (כלומר, את בנו שעתיד לשחוט) בקרבן אדיר.
- (92) והשארנו לו (כמורשת) בין המאוחרים (הדורות) את הברכה:
- (93) "שלום לאברהם!"
- (94) אז אנו מתגמלים את אלה החסידים.
- (95) הוא (אחד) המשרתים המאמינים שלנו.
- (96) ואמרנו לו ליצחק, (ו) כי הוא יהיה נביא, מן הצדיקים
- (97) ונתנו לו וליצחק ברכתנו. בין צאצאיהם יש כאלה שיראים שמים, אבל גם כאלה (שבעקשנותם) בעליל חילול קודש נגד עצמם.

חג הקורבן - 'איהד אל-אדחה'

בחג הקורבן או השחיטה - ערבית. 'איהד אל-אדחה' - כל עולה לרגל שוחט בהמת קורבן במקום בן אברהם (ישמעאל). בעבר, עולי רגל הקריבו עז, כבשה, שור או אפילו גמל. כל אחד הקריב בפרופורציה לאפשרויות הכלכליות שלו.

בימי הביניים, מאחר שהעלייה לרגל הייתה אתגר של ממש והרפתקה מסכנת חיים, הבשר היבש של חיות הקורבן שימש ציוד למסע הביתה. בתקופה המודרנית, כאשר העלייה לרגל הפכה למחזה המוני, לא כל עולי הרגל יכולים " להקריב את הקורבנות שלהם. זה מבוצע כעת על ידי "אנשי מקצוע.

איור 43 - עדרי כבשים ועיזים בדרך למכה

האיסלאם בהקשר מקראי

איור 44 - עדרי כבשים ועיזים בדרך למכה

איור 45 – העמסת החיות לשחיטה

האיסלאם בהקשר מקראי

ההקרבה ההמונית גרמה לבעיות גדולות בשנות ה-80 של המאה ה-20, כאשר פגרי החיות הושארו באתר השחיטה במינה. שם הם גרמו לסירחון של ריקבון במשך שבועות, אפילו חודשים, שהתפשט על מכה כמו ענן אדים. היה צריך למצוא פתרון אחר: חיות הקורבן מוקפאות כעת במתקן אחסון קר. בעבר נהגו עולי רגל רבים לחלק את בשר הקורבן בין עניים ונזקקי האומה.

איור 46 – בבית המטבחיים המודרני במכה

האיסלאם בהקשר מקראי

להדגיש את הדברים הבאים: חג הקורבן נחגג בו זמנית על ידי 2-3 מיליון עולי הרגל במכה ובכל העולם האסלאמי. זה הופך את חג הקורבן, לצד הרמדאן, לפסטיבל האסלאמי החשוב ביותר בשנה.

במקומות רבים מחוץ לסעודיה, הפכה למסורת עבור משפחות רבות לקנות כבשה (או עז) כמה ימים לפני חג ההקרבה ולאחר מכן לשחוט אותו לכבוד החגיגין.

בעמודים הבאים מובאים מעט רשמים מהקורבנות בפסטיבל השחיטה בארצות שונות

איור 47 – בית מטבחים מודרני במכה

האיסלאם בהקשר מקראי

בעמודים הבאים מובאים מעט רשמים מהקורבנות בפסטיבל השחיטה בארצות שונות.

איור 48 – ל- Ihd al-Adcha באמנשיסון

איור 49 – לאיחד אל-אדצ'ה באלג'יריה

האיסלאם בהקשר מקראי

איור 50 – לאיחוד אל-אדצ'יה בטהרן, איראן

איור 51 – על Ihd al-Adcha בניגריה

האיסלאם בהקשר מקראי

איור 52 Ihd al-Adcha – על בהודו

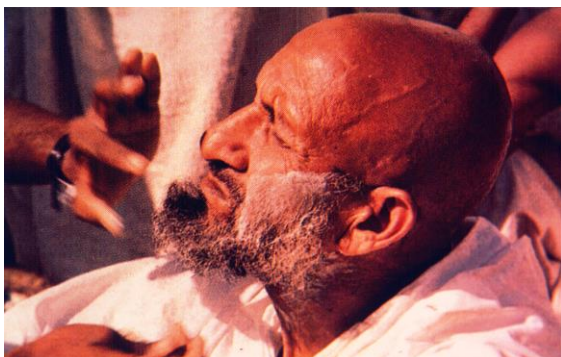
איור 53 – לאיחד אל-אדצ'יה בחרטום, סודן

האיסלאם בהקשר מקראי

כדי לקבל מושג על המשמעות של הפסטיבל הזה, עלינו הנוצרים לדמיין את חגיגות הפסחא וחג המולד שלנו כסוג של סינתזה מאוחדת: מנקודת מבט תיאולוגית נוצרית, חג הפסחא הוא החג החשוב ביותר עבורנו, אבל מנקודת מבט תיאולוגית נוצרית. נקודת מבט רגשית, לפחות בגרמניה, חג המולד מקבל עדיפות.

בכל הנוגע לאחדות, אין מה להשוות בעולם הנוצרי לחג הקורבן. למרות אמונות שונות ומחסומים לאומיים בעולם האסלאמי, הפסטיבל נחגג באופן אחיד על ידי כל האומה **באותו יום**. זה כמעט בלתי נתפס עבור הדת הנוצרית: הכנסייה האורתודוקסית המזרחית חוגגת את חג המולד ב-7 בינואר, הכנסייה הארמנית ב-18 בינואר. אבל יש גם הבדלים בין גרמניה לצפון אמריקה. בעוד בארצנו לידת המושיע בערב ה-24 בדצמבר היא גולת הכותרת המוחלטת של החגיגה, באמריקה חוגגים את חגיגות חג המולד ביום ה-25 בדצמבר. הפיצול הנוצרי עומד בניגוד מוחלט לעולם המוסלמי בכל הנוגע לטקסים. לאחר שחיטת הקורבן במינה, הגברים מגלחים את ראשם. לאחר מכן ניתן להוריד את האיכלאל, כלומר. ח. אחד עוזב את מצב הקודש וחוזר לניבול פה רגיל.

האיסלאם בהקשר מקראי

איור 54 - לאחר המנחה במינה העלייה לרגל נחשבת כסתיימה. לרגל סיום הלימודים, כל צליין זכר מגולח את ראשו, וכשהוא חוזר הביתה הוא זוכה לתואר הכבוד "חאדג'יי", אותו ניתן להשוות מרחוק לתואר הרופא.

איור 55 - גילוח שיער של עולי רגל

את 'ימי טשריק' והחזרה על סקילת השטן

לאחר מכן, "ימי טשריק", כאשר אנשים נהגו לייבש את הבשר בשמש כדי להשתמש בו כציווד לנסיעה הארוכה הביתה. ביומיים אלה, טקס הסריקה הסמלית של השטן על 3 עמודי האבן מבוצע שוב על ידי כמה עולי רגל.

איור 56 – סקילה סמלית חוזרת ונשנית של השטן

האיסלאם בהקשר מקראי

איור 57 - מעתה והלאה, כיוורשו של איברהים ומוסלמי "מוסלמי זה עתה", לפעול למען האיסלאם בחיי היומיום ולהתחמש נגד מעוז האיסלאם באמונה מסורה.

איור 58 - החזרה על זריקת 3 עמודי אבן ג'מאראט = במהלך ימי טש'יק', בימים אלה עוקבים ישירות אחר פסטיבל השחיטה - 'איהד אל-אדצ'יה'. הסקילה הסמלית של השטן אינה נחשבת לחובת חאג', אלא מבוצעת לאחר מכן על ידי עולי רגל רבים בלבוש חולי: למרות שהניצחון על השטן נחגג, מעשה זה משמש כאישור אינדיבידואלי למחויבות העתידית של האדם נגד מעוזי שטניים בנוגע לאסלאם.

האיסלאם בהקשר מקראי

איור 59 – עמוד אבן מלמעלה

איור 60 - בימים אלו מבוצע הטאוף סביב הכעבה במסגד הגדול עם הכעבה בלילה

האיסלאם בהקשר מקראי

איור 61 – מסגד גדול במכה בלילה במהלך החג.

סיכום ומשמעות

לבסוף, אסכם הכל שוב:

בסיפור המקראי על אברהם, מסופר שאברהם היה כבר בגיל 75, כאשר קיבל הבטחה מדהימה מאלוהים: הוא יהפוך ליורש ארץ (ארץ ישראל) דרך צאצאיה של שרה אשתו. עם זאת, הבטחה זו הייתה מבחן האמונה הגדול ביותר שלו מכיוון שאשתו לא יכלה להביא ילדים לעולם. לבסוף, לאחר 25 שנות המתנה, נולד בנם יצחק (=יצחק) - בשלב זה היה אברהם בן 100 ואשתו שרה בת 90.

אבל גם ניסיונותיו של אברהם לא הסתיימו בכך. שוב אמונתו ואמונו של אברהם באלוהים הועמדו למבחן האנושי הגדול ביותר: אלוהים ביקש מאברהם להקריב את בנו בדבקות בו. השיא הזה מדווה לנו בבראשית כ"ב. דבר אחד מתברר: ההתמסרות הזו לאלוהים היא מנחה סמלית. זה היה עניין שבלב: האם אברהם באמת מוכן לתת את הדבר היקר והיקר ביותר שהיה לו, בנו, לאלוהים?

בדיוק הנקודה הזו נלקחת כעת **באסלאם** והופכת לנקודה המרכזית ביותר של דת זו. בדיוק מהסיפור הזה של אברהם מקבל איסלאם את שמו כ"מסירות, הקרבה, הקרבה עצמית" ואפילו "כניעה" בשני מובנים של המילה. בעמוד החשוב ביותר באמונת האסלאם, **החאג'**, כל מוסלמי נדרש ללכת בדרכו של אבי האמונה, **איברהים**. שונה מהסיפור המקראי, אברהם נאלץ להילחם בשטן. גם כאן הוא זוכה ומקריב בהמה במקום בנו (ישמעאל במקום יצחק). מדינת הקידושין מסתיימת בשיאו בחג השחיטה - '**איחד אל-אדחה'**, שלאחריו יוצאים עולי הרגל

האיסלאם בהקשר מקראי

לאיכרם (=מדינת קידושין). חג הקורבן נחגג אז יחד עם העולם המוסלמי כולו - כיום כ-1.7 מיליארד מוסלמים. בימי טש'ריק' הבאים, כמה עולי רגל ערכו שוב את טקס סקילה סמלי של השטן על 3 *הג'מאראט* (עמודים), אך כעת בלבוש חילוני.

העלייה לרגל למכה היא אפוא הקדשה אישית. היא מייצגת טיהור עצמי **בהתמסרות** לאלוהות, אשר מגיעה לשיאה בווידוי של התמסרות מוחלטת לרצונו של אלה ובדוגמה של אברהם, הכנה למאבק בשטן. חמוש בתקוות הניצחון של *איברהים*, מתברר למוסלמים שזה עתה "התקדשו" שהמאבק ברוע, כלומר. ח. נגד הכוחות השטניים בעולם הזה, מתחיל רק לאחר חגיגת הניצחון (חג הקורבנות) ואינו מפסיק שם. פירוש הדבר הוא שמעתה והלאה עולי הרגל נדרים את שליחותם: כעת הם מתכוונים להילחם במעוזי האסלאם ברוח המסירות האברהמית, שהם יקדמו את רצון אלה במלוא התלהבות ובעוז בעולם. במאבק זה, המושג "הקרבה" ו"מסירות" פירושו מחדש "כניעה" מוחלטת באמצעות *הג'יהאד*, המלחמה "הקדושה". גם אם הפרשנות הקוראנית לקורבן של אברהם תואמת את האמירה המקראית בכך שקורבן האדם הופעל על ידי חייט קורבן מכיוון שלא להיהם אין עונג בהקרבת אדם, הכניעה הבלתי מותנית והעבדית של המוסלמים לאללה מוכרת בכל זאת באמונה האסלאמית. מודגשת יותר. ייתכן שזהו השורש של האיסלאם הפונדמנטליסטי והלוחמני, המתאפיין בנכונות **לא מובנת להקרבה**, שאינה נרתעת אפילו משימוש בפיגועי התאבדות.

האיסלאם בהקשר מקראי

כאשר הקומוניזם כמעצמה רוחנית ופוליטית סיים בשלווה כל כך את "המלחמה הקרה" בין מזרח למערב בסביבות 1990, גם משברים בני עשרות שנים כמו אפרטהייד בדרום אפריקה והסכסוך בין פרוטסטנטים וקתולים בצפון אירלנד הצליחו להיפתר בדרכי שלום. אחרי מלחמת המפרץ הראשונה ב-1991, חלם העולם המערבי שאפשר לפתור כעת גם את הסכסוך במזרח התיכון. האופוריה הייתה גדולה. ועידת המזרח התיכון במדריד של 1991, שהובילה בסופו של דבר להסכמי אוסלו (1993), כלומר הסכם שלום בין ישראלים לפלסטינים תחת המוטו "ארץ בשביל שלום", הובילה כנראה את העידן החדש הזה של שלום עולמי והביאה אותו. בהישג יד. אבל במקום זאת, בעיית המזרח התיכון יוצאת יותר ויותר משליטה והופכת יותר ויותר לכדורגל בפוליטיקה העולמית

הסכסוך המשפחתי שנראה בעבר "קטן וחסר חשיבות", שהתרחש כסיפור בתנ"ך לפני כ-4,000 שנה, מוקרן כעת לזמננו המודרני, כלומר משום שהאיסלאם מתייחס לאברהם כנקודת האמונה המרכזית שלו. **הסכסוך המשפחתי הזה מתרחב אפוא כמסר נבואי לאירועי העולם העולמיים** - כעימות במזרח התיכון בין ישראל למדינות ערב-מוסלמיות, שהוא פוליטי כלפי חוץ אך מושרש מבחינה דתית בליבתו הפנימית.

חותם : מחבר : מאליק דב-טוב ;
כתובת : P.O. 14 06, 58654 המר ;
כתובת אינטרנט : www.infos-zum-islam.com

התמונות נלקחות מפלטפורמות צילום שונות ללא תמלוגים כגון :
Pixabay.com; pexels.com; islamiCity.com; istockphotos.com; stockphotos.com;
gettyimages.ch